

[Henning Andersen.]

skulle inklude os på tilbageskridt, fordi visse andre lande ikke er nået så langt som vi, forekommer det unægtelig lidt søgt. Man kan vel med mindst lige så god grund hævde, at der ikke er nogen grund til, at vi skal give vore erhverv en ringere stilling i konkurrencen, end man gør i de andre EF-lande, hvor der mig bekendt ikke foreslås vedtagelse af tilsvarende bestemmelser for den slags virksomheder.

Jeg vil gerne understrege, at jeg ikke med disse bemærkninger vil låse vor stilling fast på forhånd. Tværtimod beklager jeg, hvis ministerens udtalelse om, at han ikke nærer tvivl om, at han ikke kan strække sig længe, skal tages for pålydende; netop for de afsnit af lovkomplekset, som jeg her har beskæftiget mig med, vil jeg anse det for en stor fordel for det berørte erhvervsliv, hvis vi kan nå et resultat med bred tilslutning. Netop med det sigte bør vi alle, også ministeren, være åbne for den argumentation, som vi utvivlsomt vil blive stillet over for under udvalgsarbejdet. Ingen kan være tjent med, at vi på forhånd låser os fast i disse spørgsmål.

Det vil være med dette åbne sind, vi fra mit parti vil deltage i udvalgsarbejdet om den del af lovkomplekset, som jeg her har beskæftiget mig med.

Per Federspiel: Aktieselskabslovsforslaget er jo resultatet af 15 års omhyggelige forarbejder, først i den danske aktielovskommission, der barslede med sin endelige betænkning i 1964, derefter i de nordiske aktielovskommissioner, må man vel sige, der kom med en betænkning i 1969, og derefter af den departementale bearbejdelse, som i mange henseender ikke har betydet nogen forbedring af de to sagkyndige kommissioners forarbejder. Endelig vil man se af ministerens fremsættelse og bemærkningerne til lovforslaget, at der er sket, om jeg så må sige, en sidste raffinering af produktet i handelsministeriet.

Ministeren nævner de to hovedmål med lovforslaget, dels at tilvejebringe en modernisering af den gældende aktieselskabslov fra 1930, dels at indføre medarbejderrepræsentation i visse selskaber, og det er navnlig disse to punkter, jeg skal beskæftige mig med.

Der er ubestrideligt ikke uvæsentlige forbedringer i det lovforslag, der nu foreligger. I og for sig kunne man leve med den aktieselskabslov, vi havde. Men ikke mindst de seneste års misbrug af aktieselskabsformen og aktieselskabsloven — og jeg vil bede hr. Poul Nielson om ikke at generalisere disse misbrug til advokatstanden som helhed — kan give behov for en stramning på forskellige punkter. Det er mit indtryk af lovforslaget, at denne stramning i og for sig ikke er opnået, men der er opnået visse andre fordele. Der opnås større åbenhed, større offentlighed omkring aktieselskaber, hvis disse bestemmelser gennemføres. Det har sin værdi ikke blot for kreditorer og aktionærer, for de kan i og for sig godt finde beskyttelse under den gældende lov. Men det har betydning, hvis disse bestemmelser virkelig får gennemslagskraft, idet man derved vil opnå, at interessen omkring aktieselskaber, interessen for investering i denne specielle erhvervsform, vil kunne populariseres, vil kunne gøres mere attraktiv og vil kunne gøre det muligt for ikke mindst småaktionærer at følge med i, hvad der sker i deres selskaber.

Det er ikke alle aktionærer, der har samme indstilling som en kioskejer, der plejede at møde op i et aktieselskab, hvor jeg sad i bestyrelsen, på hver generalforsamling som den eneste aktionær og hele tiden henførte til „vort selskab“. Der lå en vis stolthed i dette, og man kunne ønske, at denne tankegang bredte sig yderligere, så man virkelig fik en identitet imellem aktionærerne og selskaberne. En sådan identitet eksisterer i og for sig ikke i dag. Det er kun de sensationsprægede generalforsamlinger, der kan fremvise nogen som helst tilslutning.

Lad mig gøre nogle enkelte bemærkninger om de nyskabelser, der er, og navnlig de nyskabelser, der er sket på departementsplanet.

Der er bl. a. en bestemmelse nu om, at aktiebogen i et selskab skal være tilgængelig for enhver. Dette omtales i bemærkningerne med en henvisning til, at spørgsmålet har været indgående behandlet i en betænkning fra 1964 og i betænkningen fra 1969. Men man glemmer en ting i bemærkningerne. Jeg vil gerne fritage handelsministeren for ansvaret for dette, men jeg vil bede ham gøre vedkommende opmærksom på, at sådan kan